

Робота

II етапу XXII Всеукраїнського конкурсу учнівської творчості

учениці 8 класу

КЗ «Гімназія №1 Світловодської міської ради»

Нечипільської Катерини

Учитель

Панаріна Н.С.

м.Світловодськ, 2024

Подкаст із Шевченком

Сонячні промені заглядають у вікно моєї студії. Сьогодні в мене незвичайний гість. Постукали. Двері відчиняються – і я бачу невисокого сіроокого чоловіка, одягненого в темно-сині джинси, футболку з українським візерунком. Стильний сірий піджак додає вишуканості, а шкіряний ремінь завершує образ. Темне волосся злегка розкуйовджене вітром.

- Вітаю, Тарасе Григоровичу! Мене звати Катерина, і я рада бачити Вас на своєму подкасті.
- Добридень, Катерино! Приємно опинитися тут, у твоїй студії.
- Ми так багато чули про Вас. Та хотілося б дізнатися, яка Ви людина? Про що мрієте? Що любите?
- З радістю відповім на ваші питання!
- Розкажіть про своє дитинство. Що Ви про нього пам'ятаєте?
- О, я був дуже жвавим та непосидючим! Міг утекти від сестри, що доглядала мене, міг навіть наїстися землі. З п'яти років уже став самостійним, бо старша сестра почала доглядати за новонародженою Марійкою, яка, на жаль, народилася незрячою.
- То Вам не було нудно?
- Ні, адже я виріс у великій сім'ї, у якій, крім мами, тата і діда, мав ще шістьох братів та сестер. А ще були друзі-односельці, з якими бешкетували, гралися, допомагали по господарству.
- А що дорослі?
- Батьки працювали, бо ми ж були кріпаками. З нами залишався старий дід Іван, оповідки якого надзвичайно мене захоплювали. Саме від нього я дізнався і про Коліївщину, і про козацьке минуле свого роду. Потім, уже дорослим, написав поему на основі дідових розповідей - «Гайдамаки».
- Так, цей твір вражає! Звідки Ваш дід про це знав?
- Він сам був учасником Коліївщини і бачив усе на власні очі. Взагалі, наш рід мав прізвище Грушевських, проте мій дід змінив його на Шевченко: взяв прізвище дружини, щоб врятуватися від переслідувань.
- То це майже детективна історія! Ви й самі неодноразово зазнавали переслідувань з боку влади.
- Так, на жаль, десять років життя був змушений перебувати в неволі. Бачив усе: і солдатську муштру, і свавілля командирів, і суворе ставлення із забороною писати й малювати. До речі, це було найважче...
- Що допомагало Вам триматися?

- Мої друзі писали мені листи. Це стало такою ниточкою, яка пов'язувала з колишнім життям. А ще Україна... Її я не забував ніколи, часто згадував і ніби переносився до моєї батьківщини. Спогади про рідний край та віра в краще підтримували мене в засланні.
- Знаю, що Ви були учасником географічних експедицій Аральським морем.
- Так, це був цікавий досвід. Адже я відкрив у собі картографа!
- А Ваші карти використовувалися майже століття, доки не з'явилися їхні супутникові версії. Адже майстерність, з якою були зроблені ці мапи, просто вражала! І взагалі, Ви талановита людина. У чому секрет Вашого успіху?
- Та який секрет! Просто любив навчатися, завжди прагнув дізнатися щось нове. У вісім років батько віддав мене в науку до дяка. Там, окрім грамоти, навчився і важко працювати, і слухати дорослих, і, навіть, відспівувати небіжчиків.
- О!
- Свої перші гроші я заробив будучи помічником священника. Уже потім до мене прийшла популярність як художника-портретиста, автора «Кобзаря», тисячний наклад якого вдалося розпродати лише за два тижні.
- Так, тоді це був просто колосальний успіх!
- Коли набридло олійне малювання, вивчився на гравера і став першим академіком гравюри в Російській імперії. Мріяв поїхати навчатися до Італії. З мов знав українську, російську і польську. Французьку ж вивчити не вдалося.
- Зрозуміло! То Ви були забезпеченою людиною?
- Так, міг дозволити собі і гарний модний одяг, і якісне харчування, і відвідування різних розважальних закладів, і допомогу рідним та близьким.
- А яким стравам та напоєм віддавали перевагу?
- Улюбленим був борщ із сухими карасями, свіжою капустою та приправами. А з напоїв - кава по-віденськи та чай з ромом.
- Недешево задоволення на той час! Але ваше ім'я й було пов'язане зі, свого роду, сенсацією, адже це був викуп митця з кріпацтва за шалені гроші!
- Так, у перерахунку на сучасні кошти, то це майже сорок тисяч доларів. Цю суму збирали мої друзі та знайомі! Без них моя мрія про волю не стала б дійсністю. Безмежно їм дякую!
- А про що Ви мрієте?

- Мрію про вільну щасливу Україну. У ці страшні часи бачу, як важко моєму народові. Але я надзвичайно гордий з того, що належу до сильної, незламної нації українців. Вірю, що все подолаємо. Проте за однієї умови: ми маємо бути єдиними. Саме нашої єдності, нашої згуртованості боїться ворог і всіма силами намагається нас розділити. Тому ще раз хочу процитувати свої слова з поеми « І мертвим, і живим, і ненарожденним ...»: « Обніміться ж, брати мої, молю вас, благаю!»
- Дякую, Тарасе Григоровичу, за добрі та мудрі слова. Віримо, ні , знаємо!, що переможемо! І сила Вашої творчості буде підтримувати нас на цьому шляху.

Він покидає студію – невисокий, усього сто шістдесят чотири сантиметри на зріст, але такий сильний і харизматичний. Залишається віра - віра у свій народ, його мудрість, армію, у свою країну!..